

[Finansministeren.]

det drejer sig om. Det drejer sig om, at vi i hvert fald tager de skridt, som vi kan tage, for at, skal vi sige gøre det umuligt for dem, der vil snyde — jeg taler kun om dem, der vil snyde — gøre det umuligt for dem at foretage disse transaktioner.

Jeg er altså enig med hr. Stetter i, at det er alvorligt dette her. Jeg er også enig i, at der er måske på en vis måde en krise på dette område, og jeg må endnu en gang beklage, at der er tre partier, som vil holde hånden over en lovgivning, der giver disse muligheder.

Formanden: Hr. Stetter har ordet for en kort bemærkning. På et eller andet tidspunkt må vi jo slutte de korte bemærkninger.

Stetter: Det vil jeg ganske give formanden ret i, men jeg må sige, at jeg har aldrig været i større balance, end jeg er i disse øjeblikke.

Der er en krise, siger ministeren. Det er vi altså enige om. Hvem er det, der skaber denne krise? Det er bl. a. finansministeren, der fremsætter generelle anklager mod de skatteydere og de selskaber, som anvender disse regler. Jeg ved ikke, hvad der kommer ud af denne debat. Jeg kan tilsyneladende ikke få nogen som helst afklaring på nuværende tidspunkt. Tilbage står, at finansministeren mener, at der snydes og der snydes groft ved brugen af disse regler, og finansministeren har intet foretaget sig i den forbindelse. Hvis jeg mente, at der blev snydt groft, ja, så ville jeg, hvis jeg var finansministeren, omgående gribe ind med en kontrol eller en stikprøvekontrol i hvert fald.

Jeg mener, det er nødvendigt for folkettingen at bevare en værdighed i alle forhold. Jeg mener samtidig, at denne værdighed ikke har været til stede i det foreliggende tilfælde, og jeg må også mene, at det er finansministeren, der er skyld i den udvikling.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard: Jeg tror, alle efterhånden er klar over, hvad der er sagt af hvem — og hvorfor måske også. Jeg har bare en kort replik til finansministeren: det, der er i vejen, når der tales om krise i forholdet mellem befolkningen og skattelovgivningen, det er ikke først og fremmest det, som ministeren var inde på; det, der først og fremmest er i vejen, det er skatternes højde.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Jensen: Det undrer mig, at den højtærede statsminister ikke tager ordet for at svare på det spørgsmål, jeg stillede. Jeg skal derfor sige, at jeg har ikke stillet mit spørgsmål for at vanskeliggøre situationen for regeringen, for at drille, men jeg spørger ganske enkelt, for det kan jo ske for os alle sammen, at vi gør os skyldige i en lapsus, at der ryger en finke af panden eller sådan noget, og det kan være, det er det, der er sket for finansministerens vedkommende. Han kan altså bare ikke mande sig op til at beklage, at han har fremsat den udtalelse. Det er derfor, jeg spørger regeringens chef, om han mener, det er rimeligt, at finansministerens ord står her uden at blive trukket tilbage fra finansministerens side. Hvis statsministeren ikke svarer nu og fremsætter en beklagelse af det, finansministeren har sagt, så er det den samlede regering, der giver udtryk for, at der snydes og der snydes groft, uden at der er ført bevis derfor.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg vil ikke svare mere på det spørgsmål om generelle anklager. Det skulle jo være helt klart nu, at det har der ikke været tale om fra min side. Og så vil jeg gerne sige til hr. Jens Peter Jensen: jeg har ingen udtalelse at beklage.

Hermed sluttede forhandlingen.